

Τόν Σεπτέμβριο κάποιου

έτους στο ογκολογικό τμήμα του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου του Ρίου επικρατεί μεγάλη αναστάτωση. Ο μικρός Δημητράκης ζητούσε επειγόντως τον ιερέα του Νοσοκομείου. Ήθελε οπωσδήποτε να κοινωνήσει.

Ήταν 13 ετών. Ενάμιση περίπου χρόνο βρισκόταν στην συγκεκριμένη κλινική. Ένας μικρός πονοκέφαλος τον ώδήγησε εκεί. Οι γιατροί διέγνωσαν καρκίνο του εγκεφάλου. Η καταγωγή του ήταν από το Φίερι της Αλβανίας. Οι γονείς του αβάπτιστοι. Έμεναν αρκετά χρόνια στην Πάτρα. Αυτός, λίγο μετά την είσοδό του στο Νοσοκομείο, θέλησε να βαπτιστή. Άκουγε για τον Χριστό και ήθελε να γίνη «παιδί» Του. Βαπτίστηκε «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος», κατόπιν κατηχήσεως βέβαια.

Όλοι τον αγαπούσαν πολύ στην κλινική. Ο καρκίνος είχε προχωρήσει αρκετά και ήδη του είχε στερήσει την όραση. Δεν έβλεπε καθόλου, τίποτε και κανέναν. Άκουγε όμως με μεγάλη και θαυμαστή υπομονή. Δεν παραπονιόταν. Έλεγε ότι ο Θεός τον

αγαπά πολύ. Προσευχόταν και παρακαλούσε και τους γονείς του να κάνουν το ίδιο.
[\(περισσότερα...\)](#)